

**David
Kostelecký**

**Barbora
Špotáková**

**Jaroslav
Kulhavý**

Medailisté z MS

JAROSLAV

BÁBA

Narozen: 2. září 1984 v Karviné
Výška: 199 cm
Váha: 82 kg
Sport: atletika, skok do výšky
Trenér: Jan Janků st.
Klub: TJ Dukla Praha
Člen ASC DUKLA od 1. 10. 2009

Největší úspěchy

- 2001:** MS do 17 let, 10. místo – 205 cm
- 2002:** MSJ, 8. místo – 218 cm
- 2003:** HMS, 9. místo – 225 cm
MS, 11. místo – 225 cm
MEJ, 1. místo – 228 cm
- 2004:** HMS, 3. místo – 225 cm
LOH Atény, 3. místo – 234 cm
- 2005:** HME, 4. místo – 230 cm
ME do 23 let, 1. místo – 229 cm
Mítink IAAF, 2. místo – 237 cm, rekord ČR
MS, 5. místo – 229 cm
- 2007:** MS, 8. místo – 226 cm
- 2008:** HMS, 9. místo – 223 cm
LOH Peking, 6. místo – 229 cm
- 2009:** HME, kvalifikace – 217 cm
MS, 5. místo – 223 cm
Světové atletické finále, 2. místo – 232 cm
- 2010:** ME, 5. místo – 226 cm
- 2011:** HME, 2. místo – 234 cm
MS, 4. místo – 232 cm

Vážně se sportem začal, když ho přijali jako páfáka do atletické třídy. Do té doby se účastnil v různých sportech mezitřídních i školních soutěží. Hrál nejčastěji házenou, basket a fotbal. Už v té době patřil mezi postavou nejvyšší, a proto ho na závody pro skok do výšky vybral ředitel školy. Vyhrál výkonem 145 cm. Na sportovním gymnáziu v Ostravě se dostal do skupiny trenéra Aleše Dudy, pod jeho vedením už jako výškař strávil devět let.

Do sezony 2001 vstupoval s osobním rekordem 195 cm, který hned v hale posunul o úctyhodných 21 centimetrů. Stabilní výkonnost na této úrovni udržoval i pod širým nebem, kde dosáhl maxima 215 cm. Na mistrovství světa do 17 let, svou první významnou mezinárodní soutěž, tak odcestoval jako jeden z kandidátů na medaile. Závod Jardovi vyšel jen napůl, sice prošel kvalifikací, ale ve finále skončil až desátý. O rok později obsadil osmé místo na světovém šampionátu juniorů, to už ale jeho výkonnost snesla srovnání se seniorskou světovou špičkou. Jako osmnáctiletý se v hale přenesl přes 223 cm, v letní sezoně 2002 přidal další 4 centimetry a na MSJ obsadil osmé místo.

První skok přes hranici světové extratřídy – 230 centimetrů – Jaroslav Bába předvedl 18. ledna 2003 při Hustopečském skákání, v létě pak získal titul juniorského mistra Evropy. Mezi světovou elitou vstoupil na HMS v Birminghamu 2004 a ziskem bronzové olympijské medaile v Aténách výkonem 234 cm.

V roce 2005 skončil na halovém ME čtvrtý a v létě se stal v Erfurtu mistrem Evropy do 22 let. V lednu 2006 splnil limit na HMS v Moskvě. Halovou sezonu však předčasně ukončilo těžké poranění kotníku, které si Bába přivodil v únoru na mítinku v Německu. Rehabilitace trvala dlouho, až o rok později skočil v hale 215 cm. V létě pak prošel kvalifikací na MS v Ósace, kde skončil ve finále na 8. místě.

Po neúspěchu na halovém ME 2009 v Turíně, kde poprvé vypadl v kvalifikaci, se rozhodl pro změnu trenéra. Přechází do Dukly Praha k Janu Janků st., otci bývalých výškařů Jana a Tomáše Janků. Na MS 2009 odjížděl jako jeden z adeptů na medaili. Před MS překonal ve čtyřech závodech výšku 231 cm, v Londýně dokonce 233 cm, což byl jeho nejlepší výsledek od zranění kotníku. Ve finále skončil na děleném 5. místě. Páté místo obsadil také na evropském šampionátu v Barceloně v roce 2010. K velkým úspěchům se vrátil 5. března 2011, kdy na HME v Paříži získal stříbrnou medaili za výkon 234 cm a první zářijový den na světovém šampionátu v Tegui, kde za 232 cm bral čtvrtou příčku. |

čtvrtletník

Armádního sportovního centra DUKLA
a Tělovýchovné jednoty Dukla Praha

ročník 6 / číslo 3 / 2011

Vydavatel

Armádní sportovní centrum DUKLA

Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6

IČ: 60162694

www.army.cz/sport

www.duklasport.cz

Adresa redakce

Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6

Telefon: 973 203 811

Fax: 224 310 910

E-mail: redakceduklasport@seznam.cz

Šéfredaktor

plk. Ing. Jaroslav Priščák, Ph.D.

Telefon: 973 203 801

E-mail: priscakj@seznam.cz

Redakční rada

PhDr. Karel Felt

Ing. Pavel Nekola

Mgr. Ivana Roháčková

Jitka Suchopárková

Grafická úprava a zlom

Andrea Bělohávková (OKP MO)

Korekce fotografií

Andrea Bělohávková (OKP MO)

Jazyková úprava

Mgr. Jaroslav Pajer (OKP MO)

Tisková příprava a tisk

VGHMŮř Dobruška

Evidenční číslo: MK ČR E 18249

Číslo 3 / 2011 vyšlo: 13. 10. 2011

V jednotkách ozbrojených sil

rozšiřuje ASC DUKLA

Publikované materiály nelze rozšiřovat

bez souhlasu vydavatele

Redakcí nevyžádané materiály se nevracejí

NEPRODEJNÉ

Foto na obálce: Ivana Roháčková

Foto na zadní straně obálky: Jan Saudek

Naprosto oprávněně jste
velkým vzorem pro ostatní
české sportovce

2

3/11

reportáže
rozhovory
z oddílů
z historie
osobnosti
aktuality
výsledky

Krok od vrcholu světové
jedničky

6

Zlaté stříbro z Tegu

11

V Londýně uslyšíš českou hymnu, slíbil
synek jedinému přemožiteli

12

Kostelecký má ze světa
dvě stříbra

15

- 2 Editoriál
- 4 Armádní světové „Hry míru“
- 8 Sísr oblékl duhový trikot
- 9 V Szegedu nabrali směr Londýn
- 10 Maslák okouzliil Ostravu
- 14 Dukláci pozlatili střelecký šampionát
- 16 Unikátní sbírka
- 17 Brněnské „tropy“ ducati nesvědčily
- 18 Čtyřikrát zněla česká hymna
- 20 Zástěrová se nechtěla vracet s prázdnou
- 21 Párová čtyřka a osma vezou světové stříbro
- 22 Šance padla do Niagary
- 24 Železný muž
- 26 Znovuotvorený sál Olympijského klubu
- 27 51. titul mistrů v historii
- 28 Jubilanti armádního sportu
- 30 Kaleidoskop
- 30 Sportovní výsledky
- 31 Kalendář akcí
- 31 Tucet otázek pro Ladislava Moce
- 32 Barvy Dukly hájil 44 let

obsah

Těch pět dnů, 2. až 6. září, bylo ve znamení sportovců ASC DUKLA, medailistů z MS.

Bára Špotáková vybojovala stříbrnou medaili v hodu oštěpem v korejském Tegu, Ondřej Synek rovněž stříbro ve skifu na slovinském Bledu, Jaroslav Kulhavý se stal mistrem světa v olympijské disciplíně cross country ve švýcarském Champéry a David Kostecký vyhrál stříbrnou medaili v trapu v srbském Bělehradu. Naši reprezentanti vozí medaile a tyto jsou obzvláště cenné.

Olympiáda, která se uskuteční příští rok v Londýně, už klepe na dveře. A je dobře, že naše největší želízka jsou letos na mistrovstvích světa vidět.

K 11. září 2011 pomohlo 16 sportovců ASC DUKLA splnit podmínky účasti pro LOH 2012. Veslaři Ondřej Synek, Jiří Kopáč, Jan Vetešník, Ondřej Vetešník, Miroslav Vraštil, stolní tenistka Iveta Vacenovská, sportovní střelci Lenka Marušková a Jan Sychra, kanoisté Pavel Davídek, Jan Souček, Lukáš Trefil, Jan Štěrba, Jaroslav Radoň, Filip Dvořák a vodní slalomáři Ondřej Štěpánek a Jaroslav Volf. Kvalifikovat se na olympiádu není vůbec jednoduché, u mnohých sportů budou probíhat nominační závody až do června příštího roku.

Na posledních Hrách XXIX. olympiády v Pekingu závodilo za Českou republiku 38 reprezentantů ASC DUKLA a armádní sportovci přivezli čtyři medaile z celkového počtu šesti.

Jenom věřme a přejme si, že umístění a výsledky sportovců ASC DUKLA budou pro naše barvy příznivé i po skončení Her XXX. olympiády v Londýně.

Y. Hru

Ve středu 14. září 2011 přijal ministr obrany Alexandr Vondra medailisty olympijských disciplín ze světových šampionátů – mistra světa v cross country Jaroslava Kulhavého, vicemistryni světa v hodu oštěpem nadporučici Barboru Špotákovou a držitele dvou stříbrných medailí z mistrovství světa ve sportovní střelbě disciplíně trap Davida Kosteckého.

Naprosto oprávněně jste velkým vzorem pro ostatní české sportovce

Gratulaci za vynikající výkony přijali reprezentanti Armádního sportovního centra DUKLA v pracovně ministra Vondry za přítomnosti náměstka Michaela Hrbaty, ředitele ASC DUKLA plukovníka Jaroslava Prišćáka a Kateřiny Neumannové.

Ministr Vondra sportovcům poblahopřál: „Naprosto oprávněně jste velkým vzorem pro ostatní české sportovce a moc vám děkuji za získání zlaté a stříbrných medailí na mistrovstvích světa ve švýcarském Champéry, v Tegu a Bělehradu.“

Jaroslav Kulhavému gratuloval: „Vaši vynikající jízdu jsem sledoval v televizi. Skvělým výkonem jste završil nejlepší sezonu, kdy jste se stal mistrem světa, Evropy a celkovým vítězem Světového poháru. Jsem moc rád, že reprezentujete Českou republiku a armádní sport a že logo Dukly Praha na své helmě zviditelňujete na špičkových závodech.“

Báře Špotákové poděkoval za další nervy drásající finálový souboj o nejvyšší metu a další překonání 70metrové hranice. Na Davida Kosteckého se obrátil se slovy: „Soutěže ve střelbě, bohužel, nejsou často přejímány televizí, ale jako olympijského vítěze vás samozřejmě sledují a blahopřejí vám k získání stříbrných medailí v soutěži jednotlivců i družstev v disciplíně trap na mistrovství světa v Bělehradě.“

Při hodinové neformální diskusi pak společně probírali jednotlivé závody a disciplíny, zákonnosti oštěpu, horských kol i sportovní střelby.

Sportovci Dukly pak předali ministru Vondrovi upomínkové předměty. Bára Špotáková přinesla malý dárek z Tegu – korejské cigarety, Jaroslav Kulhavý svůj závodní reprezentační dres a David Kostecký střeleckou olympijskou vestu.

- 1/ Přijetí nejúspěšnějších sportovců Dukly ministrem Vondrou
- 2/ Květiny pro vicemistryni Barboru Špotákovou
- 3/ Jaroslav Kulhavý dal ministru Vondrovi svůj repre dres
- 4/ David Kostecký ukázal medaili z MS a předal olympijskou střeleckou vestu

Text a foto: Ivana Roháčková

Armádní světové „HRY MÍRU“

Olympijský stadion v brazilském Rio de Janeiru 16. července hostil zahajovací a 24. července závěrečný ceremoniál 5. světových armádních her. Hry oficiálně otevřela prezidentka brazilské republiky Dilma Roussef a prezident Mezinárodní rady vojenského sportu (CISM) plukovník Hamad Kalkaba Malbom. Více než 7 000 armádních sportovců z 98 členských států CISM v dalších dnech dokázalo, že bojovat se dá nejen na bitevním poli, ale i na poli sportovním. Pochodeň „Her míru“ zapálil slavný brazilský fotbalista Pelé.

Armádu ČR reprezentovalo družstvo parašutistů, leteckých pětibojařů, moderních pětibojařů, triatlonistů a vojenských pětibojařů.

Hry probíhaly většinou na nově vybudovaných sportovištích a sportovci měli zázemí ve třech vesnicích, které budou dále využívány brazilskou armádou a poté i při Mistrovství světa ve fotbale 2014 a Letních olympijských hrách 2016.

Vojenský pětiboj je jednou z nejstarších, nejpočetněji obsazovaných a pravidelně zařazovaných soutěží v rámci CISM. Soutěže vojenských pětibojařů na 5. světových armádních hrách se zúčastnilo 32 států a 167 sportovců. Svoji dominanci potvrdilo družstvo Číny, jejíž závodníci vyhráli jak soutěže jednotlivců, tak družstev. Štafetu na překážkové dráze, která je součástí jen mistrovství světa, vyhrály v ženách závodnice KLDK a mužské kvarteto z Turecka. Nejhodnotnější výkony byly k vidění na překážkové dráze, kde byl hned dvakrát překonán 19 let starý světový rekord.

O cenné kovy v leteckém pětiboji bojovala družstva z Brazílie, České republiky, Turecka, Norska, Švédska, Finska, Rumunska, Argentiny a Ekvádoru.

Čeští reprezentanti vybojovali dva mistrovské tituly v individuálních disciplínách. Praporčík Michal Mírejovský v basketbalu a podporučík Jiří Janeček v šermu. Nadporučík Kamil Kopáč obsadil čtvrté místo v letecké navigační soutěži. Před poslední disciplínou (překážková dráha a orientační běh) tým bojoval o čtvrtou pozici v celkovém hodnocení družstev, ale nakonec obsadil s minimální bodovou ztrátou šesté místo. Z našich závodníků se nejlépe v celkovém hodnocení umístil Michal Mírejovský, který překonal hranici 4 000 bodů.

Závodu moderních pětibojařů ze zúčastnilo 34 závodníků ze 16 zemí a závodu pětibojařek 21 závodnic z 9 zemí. Ve velké konkurenci však

1

Text: Jana Senková
Foto: archiv ASC DUKLA

naši závodníci neměli velkou šanci na úspěch. Ve stejném termínu se uskutečnil i nominační závod na LOH 2012, takže naši nejlepší pětibojaři se nemohli her zúčastnit.

Závod triatlonistů se konal na slavné pláži Copacabana za účasti nejlepších triatlonistů z celého světa. Čeští armádní sportovci se ve velké konkurenci umístili do 30. místa.

- 1/ Reprezentaci AČR vedl náměstek MO Michael Hrbata a vedoucí české delegace v CISM pplk. Jana Senková
- 2/ Ppor. Jiří Janeček (vítěz soutěže šermu v disciplíně letecký pětiboj), náměstek MO Hrbata, prap. Michal Mírejovský (vítěz soutěže basketbalu v disciplíně letecký pětiboj) a vedoucí české delegace v CISM pplk. Senková
- 3/ Stříbrné družstvo parašutistů Dukly Prostějov na stupních vítězů
- 4/ Prap. Libor Jiroušek, npor. Jan Wantula, prap. Oldřich Šorf, náměstek Hrbata, des. Čestmír Zítka a des. Hynek Tábor

2

PARAŠUTISTÉ DUKLY druhým nejlepším armádním týmem světa

Vynikající výsledek a stříbrnou medaili v kombinačním hodnocení týmů přivezlo z brazilského Resede družstvo parašutistů Dukly Prostějov ve složení desátník Hynek Tábor, praporčík Libor Jiroušek, desátník Čestmír Zítka, nadporučík Jindřich Vedmoch, nadporučík Jan Wantula a praporčík Oldřich Šorf.

Závodu parašutistů se zúčastnilo 37 států v mužské kategorii a 8 států v ženské. Druhé místo parašutistů Dukly v kombinačním hodnocení družstev se skládalo z výsledků ze dvou soutěžních disciplín.

K silným disciplínám českého týmu patří už několik let přesnost přistání, po semifinálovém kole se proto zařadili Prostějováci na průběžnou 2. až 4. příčku, což bylo skvělé umístění před závěrečným finále. Bohužel, poslední kolo se kvůli nepříznivému počasí neskákalo a český tým obsadil pro celkový zápočet v kombinaci nevhodné 4. místo. Pravidla vojenského MS jsou v tomto směru tvrdá, není-li možný rozskok, nastupuje administrativní rozhodnutí posuzující výkony v jednotlivých kolech.

Ve druhé disciplíně, skupinové akrobacii, obsadili celkové 7. místo s průměrem 22,56 bodů na jeden seskok. Toto pořadí a výsledky zařadilo v celkovém hodnocení družstev české parašutisty na druhé místo za německý tým, který zvítězil, stejně jako loni, o jediný bod. Bronz vybojovalo Španělsko, jež nečekaně odsunulo favorizovanou Francii na čtvrté místo.

V závodě jednotlivců v přesnosti přistání se nejlépe umístil na páté pozici desátník Čestmír Zítka s výsledkem 7 cm v osmi soutěžních kolech.

3

4

Text: Jan Wantula a Ivana Roháčková
Foto: archiv ASO DUKLA parašutismu Prostějov a Pavel Bittner

Krok od vrcholu světové jedničky

Divide et impera (rozděl a panuj). Paralelu s výše uvedeným Machiavelliho příslovím lze sledovat v počínání východočeského bika a příslušníka ASO DUKLA různé Praha, Jaroslava Kulhavého, v průběhu letošní sezony.

Divide...

V první části roku si Jaroslav Kulhavý rozdělil úkoly a cíle, určil priority, otestoval nový závodní materiál i schopnosti konkurentů. Ve všech závodech dokazoval, že jeho výkonnostní skok z předchozího roku nebyl náhodný a soupeři s ním budou muset počítat. Ještě do tohoto období patřila účast na světovém šampionátu v MTB maratonu v italském Montellu (Montebelluna). Pouhých deset dnů po nehodě, kdy si v tréninku ze srážky s osobním

automobilem odnesl nepříjemné poranění obličeje, dokázal v náročném závodě obsadit druhou příčku a získat první z letošních medailí.

... et impera

Poté už následovalo absolutní ovládnutí teritoria XC MTB (cross country horských kol). Čtyři vítězství v závodech Světového poháru v řadě i prvenství v celkovém hodnocení, obhajoba titulu kontinentálního šampiona a získání titulu mistra světa. Impozantní a úctyhodná bilance,

kteřá posiluje závodníkovu sebedůvěru, budí respekt u soupeřů a navozuje vzrušující očekávání fanoušků před nadcházející olympijskou sezónou.

Obdivuhodná není jen samotná výsledná bilance, ale také způsob, jakým Jára svých vítězství dosahuje. Existují v podstatě dva scénáře, dle nichž se jednotlivé závody odehrávaly.

První případ vypadá tak, že se už brzy po startu vzdálí všem svým pronásledovatelům, rychle si vybuduje jedno- až dvouminutový náskok, který mu dovoluje poklidně kontrolovat zbytek závodu (Mont Sainte Anne, Windham a Nové Město na Moravě). Druhou variantu představuje průběh závodu, kdy se Jarda usadí ve vedoucí skupině tří až pěti jezdců, společně zvyšují náskok před zbytkem startovního pole, až Jára nástupem v některém ze závěrečných kol zlomí také odpor těchto soupeřů a opět triumfuje. Tak jel na mistrovství Evropy v Dohňanech

a na mistrovství světa v Champéry. Alternativním zakončením této varianty je potom závěrečný spurt o vítězství, který předvedl ve finále Světového poháru ve Val di Sole.

Hvězda s nohama na zemi

Téměř od samého počátku se o něm ví, že je to talent k pohledání. Výsledky, kterých se mu dosud podařilo dosáhnout, ho řadí nejen mezi hvězdy světového bikingu, ale rovněž mezi české sportovní celebrity. Je nyní krůček od vrcholu, ale možná i proto, že jeho sportovní dráha vždy pouze nestoupala, zůstává skromným, pokorným a zejména pracovitým člověkem. |

Text: Jan Kinkor
Foto: Ivana Roháčková

Nejdůležitější výsledky Jaroslava Kulhavého v roce 2011:

Světový pohár, Pietermaritzburg	3. místo
Král Prahy 2011, Praha	1. místo
Světový pohár, Dalby Forest	1. místo
Světový pohár, Offenburg	2. místo
Pražské schody – exhibiční závod	2. místo
Mistrovství světa v maratonu, Montello	2. místo
Světový pohár, Mont Sainte Anne	1. místo
Světový pohár, Windham	1. místo
Mistrovství České republiky, Teplice	nedojel
Mistrovství Evropy, Dohňany	1. místo
Světový pohár, Nové Město na Moravě	1. místo
Světový pohár, Val di Sole	1. místo
Světový pohár celkově	1. místo
Mistrovství světa, Champéry	1. místo

Sisr oblékl duhový trikot

Juniorští dráhoví cyklisté měli letos dva vrcholy sezony krátce za sebou. Nejdříve absolvovali evropský šampionát na konci července 2011 v portugalské Anadii a hned za sedmáct dní spurtovali v ruské metropoli o tituly juniorských mistrů světa.

Text: Lukáš Thun
Foto: Jan Kopač a Lenka Valová

Evropský šampionát juniorů na novém velodromu v Anadii přinesl v úvodu překonání letitého národního rekordu o 2,8 s ve stíhacím závodě družstev, když kvarteto František Sisr, Ondřej Rybín, Jan Kraus a Denis Rugovac dosáhlo pátým časem v rozjíždce hodnoty 4:15,337. Stříbrnou medaili a obrovskou radost přinesla brilantní jízda dvojice Jan Kraus a František Sisr v madisonu, když ve finále podlehl pouze favoritům ze Švýcarska.

Chlapci tvořili závod a skvěle spolupracovali k cestě za cenným kovem. V olympijském omniu se zaskvěl Ondřej Rybín, když celkově skončil šestý s dílčími úspěchy v jednotlivých disciplínách.

Sisr juniorským mistrem světa

Dráhové mistrovství světa juniorů hostila po dvou letech Moskva. Shodně kvarteto stíhačů z mistrovství Evropy juniorů dokázalo svůj rekordní čas na čtyři kilometry ještě vylepšit na hodnotu 4:13,951, což znamenalo osmé místo. Ještě tentýž den vybojoval František Sisr zlatou medaili a duhový trikot mistra světa ve scratchi na deset kilometrů, když po taktické bitvě vyhrál přesvědčivě spurt ujeté čtyřčlenné skupiny závodníků. Česká hymna tak zazněla v ruské metropoli. Ondřej Rybín zopakoval šestou pozici z MEJ v omniu, když si vytvořil ve všech časových disciplínách osobní maxima. Smůla zastihla dvojici v madisonu, neboť Františka Sistra postihl nezaviněný pád a s frakturami záprstních kostí již pokračovat nemohl. |

1/ Jakub Vývoda, Tomáš Tesařík, Filip Ženata a trenér Zdeněk Nosek

1

Výsledky juniorských reprezentantů Dukly Praha a Dukly Brno:

26.–31. 7. ME23 a MEJ dráha – Anadia

muži / U23 4 km družstva – 7. Jiří Bareš, Roman Füst, Ondřej Vendolský, Jan Kadúch

muži / omnium – 6. Jan Kadúch

ženy 23 / 3 km jednotlivci – 5. Lucie Záleská

ženy 23 / scratch – 8. Lucie Záleská

ženy 23 / omnium – 7. Lucie Záleská

junioři / 4 km družstev – 5. Jan Kraus, František Sisr, Ondřej Rybín – 4:15,337 – český juniorský rekord

junioři / sprint družstev – 8. Jakub Vývoda, Tomáš Tesařík

junioři / sprint – 9. Jakub Vývoda

junioři / scratch – 5. František Sisr

junioři / omnium – 6. Ondřej Rybín

junioři / dvojice – 2. Jan Kraus, František Sisr

17.–21. 8. MSJ dráha – Moskva

junioři / scratch – 1. František Sisr

junioři / 4 km družstev – 8. František Sisr, Ondřej Rybín, Jan Kraus – 4:13,951 – český juniorský rekord

junioři / omnium – 6. Ondřej Rybín

V Szegedu nabrali směr Londýn

1

V Aténách i Pekingu startovali vždy jen dva čeští kanoisté, proti předchozím hrám tak výprava do Londýna naroste minimálně trojnásobně. A to se ještě na jaře pojede dodatečná kvalifikace. „Posádky tam nasadíme do všech disciplín, ve kterých se ještě pojede o olympiádu,“ věří Doktor, že se na ostrovech představí i více než dvě lodě.

Zvládli i obměny

Hodně trnitá byla cesta za vysněným postupem pro čtyřkajak. Hned dvakrát během sezony musel měnit své složení a do Szegedu byl nucen jet v neodzkoušené sestavě Pavel Davídek, Jan Souček, Lukáš Trefil a Jan Štěrba. „Po tom všem, čím jsme prošli, mi to přijde neuvěřitelné,“ přiznával nováček v posádce Davídek.

Nejprve posádku dobrovolně opustil Ondřej Horský, jenž preferoval deblkajak s Janem Štěrbo, který si však Londýn nezajistil. Nedlouho před šampionátem pak vleklé bolesti ramene přiměly Daniela Havla k tomu, aby se vzdal své role háčka.

Do lodě se tak museli v klíčové sezoně včlenit členové deblkajaku Davídek s Trefilem, společně v novém složení stihli odjet jen tři tréninky. „Naše rozhodnutí mít připravené náhradníky se ukázalo být správným,“ pochvaloval si Doktor. Olympiádu čtyřkajaku zajistil už postup do finále, neboť v této kategorii se do Londýna kvalifikovalo deset nejlepších lodí. Ve finále pak elitní česká posádka obsadila šesté místo.

Na její úspěch navázala deblkanoé Jaroslav Radoň – Filip Dvořák. Příliš ji nemrzelo, že na 500 i 1 000 metrů skončila těsně za medailovými pozicemi, svůj olympijský úkol

dokázala splnit. „Ještě jsem snad nikoho neviděl se tak radovat ze čtvrtého místa,“ usmíval se Doktor. „Medaile by byla krásná, ale tohle byl hlavní cíl,“ přitakával Dvořák.

Pivo do Ázerbájdžánu

Češi šikovně využili vlny Ázerbájdžánců jedoucích ve vedlejší dráze. „Asi jim budeme muset koupit sud piva nebo basu šampaňského, ta vlna nás dovezla až na 750 metrů,“ usmíval se Dvořák.

Ani jejich příprava neprobíhala hladce, Radoň musel vynechat loňskou sezonu kvůli zdravotním obtížím. „Upřímně, při návratu jsem si nemyslel, že se nám hned povede si vyjet olympiádu,“ překvapil sám sebe.

Boj o olympijské místenky byl z českého pohledu v Maďarsku důležitější než medaile. I ta ale v závěrečném programu přišla, postaral se o ni

Minimálně šest českých rychlostních kanoistů si zazávodí na londýnské olympiádě. „Jsem spokojený člověk,“ mnul si ruce reprezentační šéftrenér Martin Doktor po mistrovství světa v maďarském Szegedu, na němž si start v Londýně zajistily mužský čtyřkajak a deblkanoé.

na neolympijské pětakilometrové distanci dvadvacetiletý singlkanoista Lukáš Koranda. Daleko neměl ani ke zlatu, od vítězného Ukrajince Košmana ho dělilo 1,164 sekundy. „On jel skvěle, celé to odtáhl, a i když jsem ho v závěru stahoval, neměl jsem na něj,“ popisoval Koranda, jenž se v této disciplíně radoval z bronzu už na červnovém mistrovství Evropy v Bělehradě. |

2

- 1/ Posádka čtyřkajaku
- 2/ Deblkanoé – Radoň a Dvořák
- 3/ 0 místo v sestavě čtyřkajaku bojuje šest kajakářů

3

Text: Michal Osoba
Foto: František Klein a Ivana Roháčková

MASLÁK

okouzličil Ostravu

Před evropským šampionátem do 23 let Pavel Maslák patřil do širšího okruhu favoritů, takže získání bronzové medaile na dvoustovce úplnou sensací nebyl. Svěrenec Dalibora Kupky ale nadchl zejména způsobem, jakým medaili v Ostravě vybojoval. Suverénní v rozběhu i semifinále, ledově klidný před finálovým během.

mistrovství evropy do 23 let

Mnozí by ve dvaceti letech před bitvou o svoji první velkou medaili byli rádně vyklepaní. Ne však Pavel Maslák, sprinter, jenž do Dukly přišel z Havířova. „Já jsem psycho, nepřemýšlím o tom. Jen se soustředím na sebe a jedu si svou písničku,“ popisoval své rozpoložení milovník rapu, který zaujal i nechtěným kotrmelcem za cílovou čarou či módními rukávky různých barev.

Bronz za 20,66 s mu vynesl i nečekaný bonus – nominaci na mistrovství světa do Tegu. Nemrzely ho tak ani vypuštěné závěry rozběhu a semifinále, v nichž mohl útočit i na čas českého rekordu 20,60 s. „Mohlo to být i lepší, ale chtěl jsem pošetřit síly na finále, a to se vyplatilo,“ kvitoval předtím, než výrazně dopomohl i sprinterské štafety k pátému místu a českému rekordu do 23 let 39,41 s. Až na slávistu Kavku se složení štafety rekrutovalo z Julisky: Maslák a doplnili Václav Zich a Lukáš Šťastný.

Budoucnost má na čtvrtce

Podle kouče Kupky je ale Maslákova budoucnost na čtvrtce. „Se 65 kilogramy a dvoustovkou, kterou může mít kolem 20,40 s, má na to, aby byl třeba na mistrovství Evropy na čtvrtce vysoko,“ vysvětluje trenér, jenž má ve skupině i desetibojařského světového rekordmana Romana Šebrleho. Maslák s přechodem na delší trať počítá. „Těším se na ni tak na půl. Na tréninky moc ne, na závodění jo,“ popisuje s úsměvem.

Tallinn bez medaile

Méně úspěšná byla česká výprava na juniorském mistrovství Evropy v Tallinnu, odkud se vracela bez medaile, ale atletům Dukly se ve směně dařilo. Do finále postoupili Miroslav Burián na osmistovce (šestý za 1:50,25), oštěpařka Irena Šedivá (šestá za 53,02 m), koulař Martin Novák (desátý za 18,71 m) i Jaromír Mazgal, jenž si v disku nepřipsal zdařený pokus. Michal Brož s Matějem Pavlíčkem pomohli čtvrtkařské štafety k pátému místu, desetibojař Václav Sedlák se zranil při dále. |

Text: Michal Osoba
Foto: Ivana Roháčková

Zlaté stříbro z Tegu

Tradice českého oštěpu má pod vedením světového rekordmana Jana Železného značnou sílu. Velká šampionka minulosti Dana Zátopková byla při sledování ženského finále doma připravena salutovat při české hymně, nakonec se ale radovala i při té ruské. V závodu, v kterém se otřásl světový rekord, Barboře Špotákové nestačila ani nejkvalitnější série v životě a druhý výkon kariéry 71,58 metrů na zlato. Ruska Maria Abakumovová byla o 41 centimetrů lepší.

„Nemůžeme to ale brát jako porážku. Byl to boj, který o něco víc vyšel Abakumovové. V tom momentě byla o fous lepší, to je sport. Obě závodnice si zaslouží poklonu,“ řekla Zátopková. Špotáková získala po zlatu z Ósaky druhé stříbro z mistrovství světa v řadě, to letošní má ale na historické burze o dost větší cenu. Ani zlatý výkon Němky Steffi Neriusové z roku 2009 by letos v Tegu nestačil na medaili!

„Bylo to bláznivé. Takový závod, to je dar atletice a oštěpu. Tak jsme druhý. No a co. V tomhle případě je to ještě lepší než v Berlíně,“ hodnotila Špotáková s nadhledem.

Špotáková se hned v první sezoně pod novým trenérem Janem Železným posunula dopředu a může sebevědomě vzhlížet k olympiádě v Londýně. Ve finále jí dobře sekundovala také Jarmila Klimešová. Juniorská mistryně světa se na druhé vrcholné akci v řadě dostala do finále, tentokrát jí hod 59,27 metrů stačil do užšího finále, kde českému týmu přispěla bodem za osmé místo.

I v mužském finále oštěpu byla výprava blízko k medaili. Vítěz Diamantové ligy v Dauhá Petr Frydrych i nováček světového šampionátu Jakub Vadlejch zůstali v kvalifikaci. Olympijský finalista z Pekingu Vítězslav Veselý však

Atletičtí Dukly na MS v Tegu

Jméno	Disciplína	Umístění	Výkon
Barbora Špotáková	oštěp	2.	71,58 m
Jaroslav Bába	výška	4.	232 cm
Vítězslav Veselý	oštěp	4.	84,11 m
Jarmila Klimešová	oštěp	8.	59,27 m
Jan Kudlička	tyč	9.	565 cm
Roman Šebrle	desetiboj	13.	8 069 bodů
Pavel Maslák	200 m	14.	20,63 s v rozběhu
Jakub Vadlejch	oštěp	16.	80,08 m
Petr Frydrych	oštěp	24.	76,18 m

ve finále byl a k bronzové medaili se dostal na dosah 19 centimetrů. Druhý nejlepší výkon kariéry 84,11 metru stačil na čtvrté místo.

„Před závodem bych byl za čtvrté místo rád, ale takové příležitosti se mají využívat. Věděl jsem, že tady můžu hodit víc, forma byla opravdu veliká, dá se říct životní,“ smutnil Veselý.

Podobný příběh zažil i výškař Jaroslav Bába, který předvedl nejlepší výkon v kariéře na světových šampionátech, 232 centimetrů na první pokus mu ale na bronz nestačilo kvůli dvěma chybám na předchozí výšce.

„Čtvrté místo je nejhorší možné. Je velký rozdíl medaili mít, či nemít,“ litoval Bába. „Na druhou stranu je to mé nejlepší umístění na mistrovství světa.“

Do finále se probojoval i tyčkař Jan Kudlička, získal 9. místo nejlepším výkonem sezony 565 cm a na další výšce ho zastavila jen prasklá tyč a bolestivé zranění boku. Dvacetiletý sprinter Pavel Maslák se v rozběhu nelekli ani

jamajského fenoména Usaina Bolta a osobním rekordem 20,63 s se dostal do semifinále. Rychlík ve svých pověstných bílých rukávcích tak zaostal jen tři setiny za národním rekordem Jiřího Vojtíka.

Bolestivý příběh naopak v Tegu prožil desetibojař Roman Šebrle. Svým osmým světovým šampionátem se protrápil ve stylu letošní problematické sezony. Po jarním zranění se dal v létě dohromady natolik, aby na poslední chvíli splnil limit. Dvoutýdenní trénink už mu ale nepomohl formu vyšpičkovat a především kvůli velkým ztrátám v běžeckých disciplínách tak skončil třináctý. Pozitivem byly Šebrleho výkony v technických disciplínách a také jeho 47. závod kariéry přes 8 000 bodů. |

Text: Rudolf Vojtěch
Foto: Ivana Roháčková

mistrovství světa

V Londýně uslyšíš českou hymnu...

Sedm dukláckých posádek se představilo na mistrovství světa ve veslování, které se uskutečnilo na přelomu srpna a září ve slovinském Bledu. Bled je tradičním místem konání této nejvyšší veslařské soutěže, když poprvé se konala v roce 1956 a to ještě jako otevřené mistrovství Evropy. Do krásného prostředí horského jezera přijeli veslaři z Dukly snad s největší výpravou v historii.

V párových disciplínách reprezentoval především Ondřej Synek na skifu, který vybojoval po krásném boji stříbrnou medaili, dalšími párovými disciplínami byl na dvanáctém místě dvojskif David Jírka, Petr Vitásek a čtrnáctá párová čtyřka v sestavě Jan Andrlé, Petr Ouředníček, Martin Basl a Petr Buzrla. V nepárových disciplínách se umístili ve čtyřce bez Michal Horváth, Jan Gruber, Milan Bruncvík, Milan Doleček na dvanáctém místě, ve dvojce bez Jakub Makovička, Jakub Houska na místě sedmáctém. Samostatnou kapitolou byla účast naprosto čisté duklácké osmiveslice v sestavě Matyáš Klang, Petr Melichar, Jakub Koloc, Jakub Podrazil, Jan Pilc, David Szabó, Kornel Altman, Jiří Srna, kormidelník Martin Šuma, která svedla krásný souboj s lodí Spojených států a skončila na devátém místě. Nádherným překvapením byla ovšem účast čtyřky bez lehkých vah v sestavě Miroslav Vraštil, Jiří Kopáč, Jan Vetešník, Ondřej Vetešník, která se osmým místem spolu se Synkem překvapivě kvalifikovala přímo na Letní olympijské hry v Londýně. Dvě posádky z Dukly Praha, osmiveslice (Klang, Melichar, Koloc, Podrazil, Pilc, Szabó, Altman, Srna, kormidelník Šuma) a čtyřka bez lehkých vah (Vraštil, Kopáč, Ondřej a Jan Vetešníkovi) zakončily sezonu 18. září 2011 v Plovdivu ziskem stříbrných medailí na mistrovství Evropy. |

Synkovy světové medaile

- 2003 MS Milán (Itálie) – bronz na skifu s Milanem Dolečkem
- 2005 MS Gifu (Japonsko) – bronz na skifu
- 2006 MS Eton (Británie) – bronz na skifu
- 2007 MS Mnichov (Něm.) – stříbro na skifu
- 2007 ME Poznaň (Polsko) – zlato na osmiveslici
- 2008 OH Peking (Čína) – stříbro na skifu
- 2009 MS Poznaň (Polsko) – bronz na skifu
- 2010 MS Karapiro (N. Zéland) – zlato na skifu
- 2010 ME Montemor-o-Velho (Portugalsko) – zlato na skifu
- 2011 MS Bled (Slovinsko) – stříbro na skifu

... slíbil Synek jedinému přemožiteli

Skifář Ondřej Synek neobhájil na mistrovství světa veslařů na slovinském jezeře Bled historické zlato z loňského Karapira, přesto byl spokojený a rozhodně netruchlil. Stříbro bral jako náplast na střevní onemocnění, které jej před šampionátem oslabilo a přinutilo vysadit z tréninku. „Je to fantazie,“ hlásil osmadvacetiletý svěřenec kouče Milana Dolečka pár desítek minut po zisku své osmé medaile ze světových podniků.

Co ve vás převládá – radost ze stříbrné medaile, anebo jistě rozčarování, že se vám nepodařilo obhájit titul?

Kdepak rozčarování, jsem nadšený! Po těch komplikacích, které mě před odjezdem potkaly, musím být spokojený. Dva týdny před mistrovstvím jsem během dvou dnů ztratil pět kilo, a i přes dozvuky během šampionátu jsem se z toho dostal a finálový závod byl úžasný. Drama až do konce!

Novozélanďan Mahe Drysdale, kterého jste loni v jeho vlasti o titul připravil, vám přerušil dvouletou šňůru bez prohry. Ani to vás nemrzí?

Ne, opravdu ne. Jsem šťastný, že to dopadlo takhle, on jel velmi dobře. V závěru finále jsem už byl vedle něj, ale na poslední stovce metrů se zase cuknul. Je to zkušený a dobře připravený závodník, ještě v sobě našel sílu.

Jaký je vlastně váš vzájemný vztah?

Jsme soupeři, ale taky kamarádi. Uznáváme kvalitu toho druhého a přejeme si úspěch

navzájem, když se podaří mně nebo jemu zvítězit. Takže žádné řeči o oplátce z jeho strany nepadly, ani v legraci. Já mu ale po novozélandské hymně slíbil, že za rok na olympiádě v Londýně se zase bude hrát ta česká. (úsměv)

Jak moc vás poznamenal tréninkový výpadek?

Když závody na Bledu začaly, moc dobře mi nebylo. V rozjíždce i ve čtvrtfinálové jízdě mi to vůbec nejelo, byl jsem z toho rozčarován. To jsem se bál, že ani nepostoupím do finále. Ale už v semifinále jsem se trochu chytil, to mi spravilo náladu, nakoplo mě to. A ve finále už to bylo úplně dobré. Hlavně nechci spekulovat o tom, že kdybych nebyl nemocný, tak bych vyhrál. Jsem rád za stříbro, stalo se, co se stalo.

Potkalo vás už někdy podobné onemocnění?

Potkalo, ale už dobré dva roky ne. Naposledy na olympiádě v Pekingu.

Tam jste vybojoval stříbrnou medaili. Neříkáte si teď, že je to jakési znamení a že se stříbrná medaile bude opakovat?

Ne, tak jsem to necítil. Každý závod je jiný, takže souvislost mě nenapadla.

Máte úctyhodnou sbírku medailí – kam řadíte tu poslední?

Na třetí místo. Nejvyšší je samozřejmě loňské zlato z Karapira, pak olympijské stříbro z Pekingu. Hned po něm je tahle medaile, i vzhledem k okolnostem. Ale těší mě celá medailová

série, pořád je o co usilovat. Když vyhrávejte, je to super, ale být druhý přece není špatné, ne? (úsměv)

Loni na Novém Zélandu vám pomohla předchozí rada Jana Železného, abyste o sobě ani na okamžik nepochyboval. Šlo vůbec slova slavného oštěpaře a trenéra aplikovat také nyní?

Určitě ano, však jsem si na jeho radu znovu vzpomněl. Před finálovým závodem už jsem o sobě nepochyboval ani trochu, nepříznivá situace už byla za mnou. Přece nepůjdu do závodu s tím, že budu druhý nebo pátý!

Po návratu z Nového Zélandu jste se omlouval fanouškům, že jste si při české hymně zapomněl sundat čepičku. Zároveň jste slíbil, že si na olympijských hrách v Londýně ve stejné situaci pokrývku hlavy sundat určitě nezapomenete. Platí to pořád?

No jasně! (smích) Sport přece dělám proto, abych vyhrával.

Co vás čeká nyní?

Dva měsíce volna, těším se, že budu tak dlouho bez vesel a pořádně si odpočinu. Taky doufám, že už se s rodinou přestěhujeme do nového domu, uzavřu tuhle kapitolu a budu mít míň starostí. A pak začnu s přípravou na olympijskou sezonu. |

Text: Jiří Jakoubek (rozhovor) a Filip Koudela
Foto: Ivana Roháčková

- 1/ Šťastná posádka 4- LV
- 2/ Osmiveslice Dukly Praha
- 3 a 4/ Ondřej Synek v cíli
- 5/ Trenér Milan Doleček se svým svěřencem Ondřejem Synkem

Text: Karel Felt
Foto: Ivana Roháčková

Unikátní sbírka

Devětatřicetiletý Miroslav Januš z plzeňské Dukly je mezi sportovními střelci absolutním rekordmanem v počtu získaných medailí. V běžícím terči jich za více než čtvrt století vybojoval 122 na olympiádách, mistrovstvích světa a Evropy i Světových pohárech. „Je to unikátní sbírka,“ říká spokojeně po evropském malorážkovém šampionátu v Bělehradu, z něhož si převezl zlato a dva bronz.

Z mistrovství Evropy v Bělehradu jste přivezl jednu zlatou a dvě bronzové medaile. Jak jste s odstupem času spokojený se svým vystoupením?

Se zlatou medailí ve smíšených bězích na jedničku. Mixy mi poslední dobou moc nešly, ale dokázal jsem si, že to ještě zvládám. V závodě na 30+30 ran jsem si věřil na víc než bronzovou medaili. O spokojenosti tedy mluvit nemůžu.

Je v devětatřiceti letech hodně těžké se udržovat ve formě?

Držím se hesla svého bývalého trenéra Pokorného. Ten říkával, že s přibývajícím věkem je člověk línější a línější, takže do přípravy a závodů musí dávat víc a víc. Přestřelovat mladé nadějně borce je stále těžší. Makám a pořád to jde.

Co to znamená „dávat tomu víc a víc“?

Fyzická příprava víc bolí, ale od ní se odvíjí psychická pohoda, takže na ní pořád makám. Na závodech se snažím využívat zkušenosti, aby mi flinta nepadala a vedl jsem ji co nejlépe k desítkám.

Je pro vás velký rozdíl mezi klasickou disciplínou 30+30 ran, kdy se jeden den střelí pomalé běhy a druhý rychlé, a smíšenými běhy 20+20 ran, kdy nevíte, jak rychlý terč vyjede?

Velký rozdíl v tom není, v podstatě jen v počtu ran. O to víc je ale znát v mixu každá chyba. Když se střelí na dobrých střelnicích, jsou výsledky vysoké, na horších, se špatnou viditelností, pak nižší. Výkyvy jsou velké. Na 30+30 ran to máte zautomatizované, takže se dají střelět vyšší výsledky.

Prožíváte ještě při závodech velké nervy, nebo už jste tak říkajíc nad věcí?

Nervy mám pořád. S věkem je snad zvládám lépe než za mlada, ale nemám na to univerzální recept. Někdy se to povede víc, jindy méně. Jakmile nervy ovládnou hlavu, pak to stojí... Víte za co.

Váš bývalý kolega z družstva Luboš Račanský pořád drží v malorážce světový rekord na 30+30 ran 598 bodů. Dá se překonat?

Když jsem měl v Bělehradu stovkové položky, říkal jsem si, že to zkusím. Pak jsem dal devítku a bylo jasné, že Račanského rekord zase odolá. A také ano. Asi se překonat dá, ale ze šedesáti ran si můžete dovolit jen jednu devítku. To by se muselo optimálně sejít úplně všechno.

Co vás stále drží u střelby? Máte ve sbírce rekordních 122 medailí z olympiády, světových

a evropských šampionátů a Světových pohárů. Na konec ještě nemyslíte?

Pořád mám motivaci porážet mladé. Maďar Sike, který je o dva roky starší, dál skvěle střelí hlavně malorážku. To mne také drží nad vodou. V jiných disciplínách jsou ještě starší střelci. Ale trpím, když poslouchám ty řeči, že se běžící terč u nás asi zruší a co vlastně s ním.

S Bedřichem Jonášem a Josefem Niklem vlastní tvoříte tým složený ze střelců tří generací. Jak vám to klapě?

Docela dobře. S Bědou si rozumím perfektně, on je inteligentnější než já, takže ta generace mezi námi se nijak neprojevila. Pepu beru jako svého syna, kterého učím, a on je vnímavý. Všichni tři si sedneme. Pochopitelně ale hodně vzpomínám na zlatou éru, kdy jsme to táhli hlavně s Lubošem Račanským a někdo nás podle formy vždycky doplnil. Jenže čas se vrátit nedá.

Janušových 122 medailí

	zlato	stříbro	bronz
Celkem	50	32	40
OH	0	0	1
MS	12	8	4
ME	31	18	28
SP	7	6	7

Brněnské „tropy“ ducati nesvědčily

Několik kvalitních umístění, včetně tří na stupních vítězů, ale v celkovém pořadí pozice uprostřed druhé desítky průběžného pořadí. To je prozatímní bilance motocyklového závodníka Jakuba Smrže v letošním ročníku mistrovství světa superbiků, což jsou stroje, které na rozdíl od speciálů startujících ve velkých cenách vycházejí z produkčních motorek.

Text: Milan Novotný
Foto: Jaroslav Prišćák

Českobudějovický závodník jezdí v českém týmu Effenbert Liberty Racing na motocyklu Ducati 1198 F10. Jedná se o loňský tovární stroj z týmu Xerox. Pravidla superbikového MS umožňují start čtyřtaktických motocyklů, u čtyř válců o objemu do 1 000 ccm a u dvou do 1 200 ccm. Ducati je dvouválec s výkonem okolo 200 koní. Na některých tratích dosahují rychlosti až 330 km/h.

„Sezona trvá od března do října, kdy je na programu třináct závodů, které se skládají ze dvou bodovaných jízd. Na závodní víkend přijíždím z pravidla ve středu, čtvrtek je dnem příprav motorek a různých PR akcí. Od pátku se trénuje a probíhají kvalifikace, jež vyvrcholí v sobotu tzv. superpole, ve kterém se rozhoduje o postavení nejlepších šestnácti jezdců na startu. V neděli ráno se jede volný trénink, takzvaný warm up, v poledne startuje první jízda a v 15.30 druhá. Jedou se na zhruba 100 až 110 km,“ popsal Smrž systém superbikových závodů.

„Letos se mi povedlo dojet druhý v Donington Parku a v Salt Lake City a třetí na Nürburgringu. Kromě toho jsem měl převážně výsledky do desítky, ale i hodně nedojetých závodů z důvodu

pádů, takže se celkově pohybují těsně za desítkou,“ hodnotil osmadvacetiletý jezdec své dosavadní účinkování ve chvíli, kdy do konce seriálu zbývaly tři závody, což znamená celkem šest bodovaných jízd. „Pokusím se zabojoval, abych se dostal do elitní desítky,“ sliboval.

Pro českého pilota je každoročně hodně specifický červený závod na Masarykově okruhu. „Nedá se mluvit o výhodě, protože domácí trať nemám příliš v oblíbě a ani ji nemám o nic víc natrénovanou. Závodit v Brně navíc znamená velký tlak a očekávání od sponzorů, týmu a fanoušků. Na druhou stranu je to ale skvělý pocit ukázat se před početným domácím publikem,“ popisoval Smrž svůj postoj k českému dílu šampionátu.

I když letos kdekdo nadával na deštivé léto, desátého července panovaly v Brně „tropy“. V superpole skončil Jihočech pátý, ale v první jízdě po problémech s přehříváním motoru až jedenáctý. Druhou po chybě v nájezdu do jedné zatáčky, po pádu nedojel,

takže ani letos se mu na moravském okruhu nepovedlo prolomit smůlu. „Přáli jsme si chladnější počasí, protože horko nenahrávalo výkonu motoru. Samozřejmě jsem od domácího závodu čekal víc, ale zase jsem byl rád za zlepšení od posledních dvou nepovedených víkendů,“ našel pozitiva.

Díky motoristické disciplíně a častému cestování se Smržova příslušnost k Dukle od sportovců jiných odvětví poněkud liší. „Několik let jsem přes zimu jezdil na soustředění, kde jsem trénoval s výškařem Tomášem Janků pod vedením jeho tatky Honzy. Jenže v poslední době už mám zimy tak časově nabitě, že tyto kempy bohužel nezvládám,“ vysvětlil svou situaci závodník, který k závodům nastupuje v kombiněze s logem Dukla Praha.

„Jsem na to jako jediný motocyklový závodník v armádním centru hrdý a snažím se navázat na slavnou tradici, kdy v Dukle působila většina nejlepších motokrosových a soutěžních jezdců,“ dodal.

Čtyřikrát zněla česká hymna

1/ Libor Jiroušek, Jindřich Vedmoch, Jiří Gečnuk, Hynek Tábor a Oldřich Šorf
2/ Absolutní mistři Evropy pro rok 2011
3/ Jiří Gečnuk mistr Evropy v kombinaci jednotlivců

Ve dnech 20.–28. srpna 2011 se konalo v srbské Kikindě mistrovství Evropy v klasických disciplínách parašutismu. Kikinda je malé městečko asi 60 km od maďarského Szegedu.

Již při příjezdu jsme zjistili, že organizační schopnosti Srbů nebudou na úrovni, na kterou jsme zvyklí. Což my, Rusové a ostatní ze států bývalé střední a východní Evropy, ale i Francouzi, Italové, Němci, Švýcaři ti koukali. Značení směru cesty – křížovka typu T a směr Kikindy na obě strany bez udání kilometru,

hotel těsně před demolicí a netekoucí voda, která později vytékala hnědá a byla nezpůsobná k pití, letový park – pouze letadlo AN-2 vypůjčené z Maďarska, zbytek našťastí pokryla slovinská armáda letadly PC-6, doskočiště ležící bez jakéhokoliv označení asi 100 m v poli blízko letiště, problémy s elektrinou, kamerovým

systémem na individuální akrobacii, elektro-nickým systémem na měření přesnosti přistání atd. Přes tyto „malé“ nedostatky a za značné denní teploty přesahující celou soutěž hodně přes 30 °C se mistrovství Evropy rozběhlo.

První závodní den se u mužů konalo jen první kolo individuální akrobacie. Po tomto seskoku

následovalo hodnocení rozhodčích, které se protáhlo dlouho do noci (zpravidla trvá maximálně hodinu). Junioři zatím absolvovali v těžkých termických podmínkách pět kol přesnosti přistání.

Druhý soutěžní den byl pro muže ve znamení přesnosti přistání a pro juniory individuální

Výsledky ME:

Kombinace (absolutní) hodnocení družstev:

1. místo: Česká republika
2. místo: Rusko
3. místo: Francie

Přesnost přistání družstev:

1. místo: Česká republika
2. místo: Francie
3. místo: Itálie

Kombinace (absolutní) hodnocení jednotlivců:

1. místo: Jiří Gečnuk
2. místo: Philippe Valois / FRA
3. místo: Dimitry Maximov / RUS

Přesnost přistání jednotlivců:

1. místo: Jiří Gečnuk
2. místo: Thomas Jeannerot / FRA
3. místo: Philippe Valois / FRA

Individuální akrobacie jednotlivců:

1. místo: Philippe Valois / FRA
2. místo: Jiří Gečnuk
3. místo: Dimitry Maximov / RUS

akrobacie. Už tento první závodní den jsme v přesnosti skočili šest závodních kol, což také není zcela obvyklé. Hned v úvodním kole jsme započítali 0 cm, což nás katapultovalo na první místo, které jsme úspěšně udrželi až do zlatého finále (8 kol).

Další dny proběhly bez větších problémů. V úterý jsme již mohli oslavovat stříbrnou medailí Jirky Gečnuka v individuální akrobacii (5 kol). Smůlu měl Libor Jiroušek, který výrazně pokazil první skok, jinak dalšími vynikajícími výsledky se dotáhl na 6. místo a nutno říci, že skočit v prvním kole svůj standard, tak ho medaile neminula. Následující den Jirka Gečnuk posledním seskokem v přesnosti přistání jednotlivců (10 kol) přeskočil do té doby vedoucího Philippa Valoise z Francie a stal se tak mistrem Evropy v přesnosti a tím pádem i mistrem Evropy v absolutním hodnocení jednotlivců.

Největším smolařem z našich závodníků byl Jindřich Vedmoch, který skončil čtvrtý na přesnost přistání i v absolutním hodnocení,

přestože měl stejný součet v umístění z obou disciplín jako třetí Dimitry Maximov z Ruska, ale doplatil na pravidlo, že vítězem kombinace je závodník s nejlepším umístěním v jedné z disciplín.

Teď už zbývalo pár hodin napětí, než rozhodčí propočítali výsledky do absolutního hodnocení a oznámili nám, že jsme se stali absolutními mistry Evropy pro rok 2011.

Smůlu měli do určité míry naši junioři, kteří v prvním nejtěžším dnu závodu pokazili každý jeden skok na přesnost přistání a ani další výborné výsledky jim neumožnily dosáhnout na medailovou pozici, a tak pro Miloše Kříže zbyla v této disciplíně rovněž bramborová medaile.

Při závěrečném ceremoniálu jsme si čtyřikrát vyslechli českou hymnu a vyrazili k domovu.

Text: Libor Jiroušek
Foto: ASO DUKLA parašutismu Prostějov

Zástěrová se nechtěla vracet s prázdnou

V Bosně a Hercegovině se dlouho žádné mezinárodní závody ve vodním slalomu nejeily, a tak dějiště mistrovství Evropy U23 a juniorů na řece Vrbas bylo pro většinu výprav neznámé. Českým barvám i vodákům Dukly však přinesly balkánské peřeje úspěch. Podíleli se totiž na šesti z deseti medailí.

1

Dařilo se hlavně tříčlenným hlídkám. Česku se jako první zemi na ME do 23 let povedlo získat tituly ve všech čtyřech kategoriích. O jediný kov z individuálního závodu se postarala deblová dvojice Dukly Ondřej Karlovský – Jakub Jáně, kteří skončili stejně jako loni druzí. „Trochu bylo cítit, že nám ostatní země tak vyrovnaný tým i zlatý poklad závidí. Naopak jediná medaile z individuálního startu je zklamáním. Ono to ale malinko odráží stav našeho vodního slalomu. Úroveň máme poměrně vysokou, ale jednotlivců schopných zvítězit se moc nenajde,“ řekl jeden z reprezentačních trenérů Jiří Prskavec starší.

Čeští junioři získali tři medaile, ale prý trochu doplatili na charakter vodního terénu.

„V našich podmínkách jsme zvyklí trénovat na umělých drahách, kdežto řeka Vrbas je široká přírodní voda. Proto někteří mladí závodníci, kteří toho na tomto typu vody tolik nezapadli, malinko ztráceli,“ vysvětlil kouč okolností závodů nejmladších vyslanců, mezi nimiž zopakovala stříbrnou pozici Pavlína Zástěrová.

Mladička kajakářka Dukly Brandýs odjížděla do regionu Banja Luka s tím, že by chtěla obhájit druhé místo z loňska, což se jí nakonec podařilo. „Nechtěla jsem se vrátet s prázdnou. Vyšlo mi to, ale bylo to hrozně těžké. Bylo tam patnáct holek, které mohly skončit na bedně,“ vyprávěla s tím, že myslet na zlato musela přestat hned na začátku finálové jízdy. „Ta chyba

mě stála titul, ztráta pak byla moc velká,“ přiznala osmnáctiletá slalomářka, kterou v příští sezoně čeká přestup do U23.

„Přechody mezi kategoriemi nejsou snadné. Budu se muset hodně snažit, abych se prosadila a vybojovala si místo v reprezentaci. Víím, že mě čeká konkurence tří vyrovnaných kajakářek. Budu asi muset ještě přidat v tréninku, ale udělám pro to maximum,“ slíbvala závodnice, která měla k vodáckému sportu blízko odmalička.

„U vody jsem u nás v Písku s rodinou vyrůstala. Na Otavě jezdila i moje teta a současná trenérka v Dukle Zdeňka Grossmanová. Kajak mě bavil a dělala jsem na něm pokroky. Sice jsem zkoušela i tenis a běžky, ale na jiný sport jsem prakticky neměla šanci. Díky tomu jsem také poznala, že u vody je nejlepší parta. Mám ty lidi moc ráda,“ vyznala se studentka třetího ročníku píseckého gymnázia.

1/ Kajakářka Pavlína Zástěrová
2/ Deblkanoisté Ondřej Karlovský
(vpředu) a Jakub Jáně

Text: Milan Novotný
Foto: Ivana Roháčková

1

2

Párová čtyřka a osma vezou světové stříbro

Na MS do 23 let v nizozemském Amsterdamu bylo přihlášeno rekordních 314 posádek ze 63 zemí. Na start se postavily lodě z Oceánie, Asie, Afriky, Ameriky a samozřejmě Evropy. Českou republiku reprezentovalo 24 veslařů a veslařek v sedmi posádkách, veslaři z armádního oddílu Dukla Praha obsadili tři lodě.

Do finále se probojovala párová čtyřka – Jan Andrlr, Petr Ouředníček, Martin Basl, Petr Buzrla –, která byla před rokem na MS do 23 let čtvrtá a těsně pod stupni vítězů zůstali i čtyři členové osmiveslice Petr Melíchar, Jan Pilc, Jakub Koloc a David Szabó, kteří loni tvořili posádku čtyřky bez kormidelníka. Letos obě posádky potvrdily medailové ambice, párová čtyřka dojela o necelou sekundu za loď Ukrajiny a osmiveslice – Matyáš Klang, Jakub Koloc, Petr Melíchar, Jakub Podrazil, Jan Pilc, David Szabó, Kornel Altman, Jiří Srna a kormidelník Martin Šuma – skončila druhá za loď USA. Nezklamala ani třetí loď. Čtyřka bez kormidelníka – Petr Handlovič, Jakub Paroulek, Karel Běhal, Tomáš Janeček – byla čtvrtá.

3

1 a 3/ Čtyřka párová
2/ Osmiveslice

Text a foto: Ivana Roháčková

Ve dnech 21. až 24. července 2011 se v Amsterdamu konalo mistrovství světa do 23 let ve veslování. Dvě posádky veslařů z ASC DUKLA – párová čtyřka a osmiveslice – vybojovaly stříbrné medaile.

Šance padla do Niagary

Dvě slavné medailové lodi českého vodního slalomu se z mistrovství světa na slovenském kanálu v Čunovu nevracely radostně. Kajakářka Štěpánka Hilgertová i deblkanoisté Jaroslav Volf a Ondřej Štěpánek skončili v semifinále. Útěchou pro všechny je, že Česko má po šampionátu ve všech kategoriích olympijské místo pro hry v Londýně.

Teprve potřetí v historii se národní tým ve vodním slalomu vracel z mistrovství světa bez medaile v olympijské disciplíně. Šéftrenéra Jiřího Pultera to nepotěšilo.

„My jsme od šampionátu očekávali dvě věci. První byla kvalifikace na olympiádu, to se povedlo stoprocentně, s touto částí jsem absolutně spokojen. Druhá věc byla, že se závodilo o medaile na mistrovství světa, tam to bylo trochu horší. Čekal jsem, že budeme mít aspoň jednu medaili,“ hodnotil Pultera.

Třiačtyřicetiletá kajakářka Hilgertová i deblkanoisté Volf se Štěpánkem se nedostali dál než do semifinále, k úspěchu ale neměli tak daleko, jak by se mohlo na první pohled zdát. Všichni doplatili na jedinou chybu.

Hilgertová zvládla bez problémů kvalifikaci a semifinále proploovala jedním z nejrychlejších časů, když ji zastavil zrádný skok Niagara.

„Do posledního okamžiku jsem měla pocit, že to mám najetě dobře a že si musím pořádně shodit dolů špičku, abych nenadskočila protivodu. Ale asi jsem si tu špičku shodila moc,“ litovala Hilgertová. „Bohužel, Niagara je jedno z míst na této trati, kde už se chyba nedá napravit. Mrzí mě to nejvíc za poslední léta. Cítila jsem, že na tu trať mám.“

Kvůli jednomu okamžiku skončila Hilgertová v semifinále sedmadvacátá a do finále se tak nedostala.

„Do té doby jela nejrychlejší časy. Byla to hrozná škoda. Tahle trať je nevyzpytatelná.“

Za chybu tady platíte víc než jinde. Stačí centimetry v nájezdu a stojí vás to strašně moc,“ říká Pultera.

Svůj hořký příběh si v Čunovu prožili i Volf se Štěpánkem, kteří na šampionátu slavili reprezentační comeback. Dvojnásobní olympijští medailisté se do týmu na začátku sezony nedostali při nominačních závodech. Nakonec si ale místo na mistrovství světa vyjeli na republikovém šampionátu. V Čunovu skončili v semifinále jedenáctí, jedno místo od finále. Do boje o medaile však nepostoupili kvůli spornému šfouchu, proti kterému česká výprava marně podala protest.

„Byla to v první řadě jejich chyba, ale bohužel také sporné rozhodnutí rozhodčího. Viděl jsem to na vlastní oči a myslím, že tam dotek nebyl,“ povzdychl si Pultera. „Volfci byli moji skrytí koně. Sezónu měli hodně atypickou, hodně lidí je odepisovalo. Od okamžiku, kdy si mistrovství světa vyjeli, jsem si myslel, že je to dobrý scénář. Bohužel to nechali v semifinále.“

Obě lodě se teď budou soustředit na jaro, které rozhodne o nominaci na olympiádu. V každé kategorii je místo jen pro jednu českou loď. Na jaře se pojedou čtyři nominační závody a vliv budou mít i výsledky na mistrovství Evropy.

„Je dobře, že vyrostla konkurence. Ve všech kategoriích máme vyrovnané posádky a v každé kategorii minimálně dvě lodě, které mohou jet na olympiádu,“ pochvaluje si Pultera. |

1

2

3

1/ Štěpánka Hilgertová
2 a 3/ Ondřej Štěpánek a Jaroslav Volf

Text: Rudolf Vojtěch
Foto: Ivana Roháčková

mistrovství světa

Bývalý veslař pražské Dukly Miroslav Vraštil, oslavil nedávno šedesátiny, ale ty by mu určitě nikdo nehádal. Olomoucký rodák stejně jako většina tehdejších kluků trávil v dětství na hřišti prakticky každou volnou chvíli, k organizovanému sportu ho však až ve čtrnácti přivedl jeho o dva roky starší bratr Josef. A protože sám vesloval a byl mladšímu sourozenci příkladem, začal Mirek navštěvovat veslařský oddíl TJ Lokomotiva Olomouc.

Železný muž

Text: Pavel Nekola
Foto: archiv Miroslava Vraštily

nenechám a že do toho půjdu naplno, a tak to vlastně začalo.

Kolik závodů ročně absolvujete a jak zvládáte přesuny mezi nimi?

Počet je různý, průměrně je to kolem patnácti závodů různých distancí, samozřejmě také nějaké maratony a půlmaratony. Absolvovat jakýkoliv závod je bez ohledu na výsledek po fyzické i psychické stránce vždy velmi obtížné, ale sportuji proto, aby mi bylo fajn a abych poznával nové lidi a země. Problém mi nedělá ani častá a rychlá změna prostředí, když musím přelétávat třeba i z kontinentu na kontinent, je to pochopitelně náročné, ale nad únavou převažuje radost z poznání nového.

Kdy a jak trénujete a regenerujete?

Pokud se zrovna nepřemísťuji, trénuji mezi jednotlivými závody vždy všechny tři disciplíny, protože jakmile odpočívám, tak se tělo okamžitě „rozpadá“ a celé bolí. Čím je totiž organismus starší, tím častěji a pravidelněji se musí zatěžovat.

Který triatlonový závod máte nejraději a který je podle vás nejtěžší?

Protože Austrálie je moje nejoblíbenější země, tak je to závod ve městě Busselton v západní části kontinentu. Nejtěžším pak pravděpodobně bude závod v Kailua-Kona na Havaji, kde se každoročně v říjnu koná mistrovství světa a kam letos letím již popáté v řadě.

Překonal jste světový rekord v počtu IM závodů (3,8 km plavání, 180 km jízda na kole, 42,2 km běh) absolvovaných za rok. Co vás k tomu vedlo?

Jen tak mě to napadlo, snad za tím byla touha něčeho dosáhnout. Minulý rok jsem od 16. ledna do 5. prosince absolvoval dvaadvacet Ironmanů a všechno kolem toho jsem si zařizoval sám včetně letenek, ubytování, korespondence s pořadateli a dalších nutných věcí. Problém byl jen s tím, že IM závodů bylo sice loni celkem 25, ale absolvovat jich bylo možné pouze 20, protože ostatní se termínově překrývaly, takže abych dosáhl svého cíle, přidal jsem si dva závody, které sice patří do série Challenge, ale mají odpovídající distance.

Věnuje se sportu i někdo z vaší rodiny?

Ano. Nejstarší syn Miroslav vesluje za Duklu Praha a reprezentuje Českou republiku na čtyřce bez kormidelníka lehkých vah, dcera Denisa se věnuje triatlonu ve všech jeho podobách a nejmladší dcera Helena závodně plave. Další členové rodiny včetně mojí druhé ženy pak sportují aspoň rekreačně.

Můžete prozradit své přání do budoucna?

Přál bych si, aby mi aktivní složka života vydržela co nejdéle.

Mirkovo mládí poznamenala brzká smrt maminky. Upnul se pak o to víc na sport, který mu toto nelehké období pomohl překonat. Máma mu dlouho chyběla, ale vždy, když v tréninku už nemohl, si ji vybavil, povídal si s ní a vše překonal. První úspěchy zaznamenal již v mládežnických kategoriích, kde v několika disciplínách získal dorostenecké a juniorské tituly přeborníka republiky, a v roce 1969 se stal i juniorským mistrem světa na osmě složené pouze z olomouckých závodníků. Ještě jako člen olomouckého veslařského oddílu se pak prosadil i do seniorské reprezentace.

Jak jste se dostal do Dukly?

Chtěl bych s hrdoostí v hlase říci, že na základě svých sportovních výsledků, ale to by bohužel nebyla pravda, protože olomoucký veslařský oddíl ani tělovýchovná jednota mě do seznamu branců-sportovců pro Duklu nedaly. Do Dukly mě vlastně dostal táta, který si na Okresní vojenské správě v Olomouci zjistil, že mám být povolán k nějakému běžnému vojenskému útvaru jako řidič, a napnul všechny své síly, aby se tak nestalo. Přesto mi bylo hned první den po příchodu do Dukly sděleno, že o mě není zájem a že budu odvelen do jiného vojenského

útvaru. Naštěstí pro mě se tam objevil Láďa Lorenc, který byl o pět let starší a jemuž právě odešel parťák z dvojky bez kormidelníka, vzal mě do loděnice, vyzkoušel si mě a pak jsme spolu nějaký čas jezdili.

Kdo vás v Dukle trénoval a na jakých lodích jste jezdil?

Nejdříve mě společně vedli Vojtěch Hvězda a Václav Kozák, později Jaroslav Starosta. Pokud jde o posádky, nejčastěji jsem seděl v osmě, ve dvojce bez kormidelníka a ve čtyřce bez kormidelníka a v těchto disciplínách jsem i reprezentoval.

Co byste označil za svůj největší veslařský úspěch?

Já takhle věci nerozlišuji, ale pokud mám odpovědět, tak asi stříbro na osmě z otevřeného ME v Moskvě 1973, kde startovaly i zámožské posádky, a 5. místo ve dvojce bez kormidelníka s Miroslavem Knapkem na OH v Moskvě 1980. Na olympiádě jsem reprezentoval třikrát (kromě Moskvy ještě v Mnichově 1972 a v Montrealu 1976, vždy na osmě) a se čtyřkou bez kormidelníka jsme se kvalifikovali i do Los Angeles 1984, kam se ale ze známých důvodů

nejelo. Zúčastnil jsem se také sedmi MS a dvou ME a v různých posádkách jsem se asi dvanáctkrát stal mistrem republiky.

Kdy jste ukončil kariéru závodníka a čím jste se potom zabýval?

Skončil jsem v roce 1985 po mistrovství světa v belgickém Hazewinkelu, kde jsme na dvojce bez kormidelníka s Pavlem Konvičkou museli kvůli jeho virovému onemocnění vzdát už v rozjíždce, a začal jsem pracovat jako profesionální trenér ve vrcholovém veslování. Díky svému vzdělání (obor speciální pedagogika a tělesná výchova na Pedagogické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci) jsem se v roce 1990 stal učitelem zrakově, sluchově a řečově postižených dětí ve škole, kterou jsem též pomáhal vybudovat. Po několika letech jsem pak odešel do byznysu a dnes se starám o vlastní firmu, kterou jsem založil, když mi bylo padesát.

Překonal jste vážnou nemoc. Oč šlo?

Příčinou mých zdravotních potíží byl úraz při soustředění na běžkách. Při sjezdu z kopce se mi nohy rozjely do rozštěpu a pravá noha se vytočila v koleno a zároveň vylomila do strany. Jak to bývá, zranění jsem pořádně nedoléčil

a noha pořád bolela. Po příjezdu z MS v Mnichově 1981 jsem nastoupil v Praze do nemocnice a v zimě téhož roku, to jsem již měl na pravém kolenu proveden velký chirurgický zákrok, mi lékaři řekli, že v místě srůstu se objevilo rakovinné bujení. Jejich závěrečná diagnóza zněla, že se jedná o zhoubný nádor na vnitřním epikondylním stehenní kosti a že je nezbytná amputace pravé nohy, a to cca 8 cm pod kyčelním kloubem. Na rozmyšlenou mi dali čas do rána následujícího dne. Ještě týž den za mnou přijeli táta, starší bratr a moje první žena, s níž mám tři děti, dceru a dva syny, aby mi pomohli se rozhodnout. V té době jsem byl krátce novopečeným otcem a cítil jsem, že jsem na začátku nové etapy svého života, vždyť mi bylo teprve třicet. Když moji blízcí odjížděli, táta mi řekl, že i bez nohy se dá žít, a on o tom něco věděl, protože za 2. světové války strávil pět let v německém koncentračním táboře. Já ale byl již rozhodnutý, že nohu si uříznout nenechám ani za cenu, že tu budu třeba jen tři měsíce, jak mi řekli lékaři. Podepsal jsem tedy revers o odmítnutí lékařské pomoci a opustil nemocnici bez návaznosti na další lékařské zabezpečení. Léčbu jsem tedy neměl žádnou, a protože noha v kolenně byla nefunkční, snažil jsem se ji

za pomoci táty i přes velké bolesti rozhýbat. Šlo to pomalu, ale šlo. Nádor sice opět narůstal, ale asi tři měsíce po operaci se jeho růst zastavil. Na jaře roku 1982 jsem začal trénovat na veslařském bazénu, s pomocí kolegy z lodí Pavla Konvičky jsem překonal krizové období a na MS v Lucernu 1982 jsem už zase reprezentoval na čtyřce bez kormidelníka. Fyzicky mě rakovina změnila jen na určitou dobu, pokud nepočítám anatomickou změnu svalu a kolena pravé nohy, psychicky snad také, ale pohled na život mi zůstal stejný.

Kdy a proč jste začal s triatlonem?

Začal jsem se o něj zajímat zcela náhodně až v osmačtyřiceti. Od roku 1990 jsem totiž sportoval jen příležitostně a dostal jsem se do stavu permanentní psychické i fyzické únavy, takže moje tělo, zvyklé na dennodenní zatěžování sportem, strádalo. Když mi pak jednou otec chlapce, kterého jsem dříve trénoval, navrhl, abych zkusil triatlon, řekl jsem si proč ne. Průběh i výsledek mého prvního závodu byl ale hrozný, protože z asi 130 závodníků všech věkových kategorií jsem byl skoro poslední a tělo, dříve zvyklé podávat výkony, mě neposlouchalo. Tehdy jsem se rozhodl, že to tak

Znovuotvorený sál Olympijského klubu

Do hlavných osláv Olympijského dňa 23. júna 2011 na Slovensku, ktoré sa tohto roku uskutočnili v Banskej Bystrici, vhodne zapadlo otvorenie staronovej sály Olympijského klubu Banská Bystrica v priestoroch Vojenského športového centra DUKLA. Zúčastnilo sa na ňom niekoľko desiatok ľudí, medzi nimi viacerí olympionici z regiónu na čele s olympijskými víťazmi Jozefom Pribilincom a Anastasiou Kuzminovou.

Prítomní boli aj viacerí poprední predstavitelia Slovenského olympijského výboru a zástupcovia olympijských klubov Prievidze, Martina a Šiah. Medzi hosťami boli riaditeľ Banskobystrického samosprávneho kraja (BBSK) Peter Novotňák a viceprimátorka Banskej Bystrice Katarína Čizmárová, ale aj primátor Šiah Tibor Löwy. Hostiteľmi príjemného popoludnia boli Robert Leitl, vtedy poverený vedením VŠC DUKLA a teraz jeho riaditeľ, a predseda OK Banská Bystrica Martin Vrábel.

Olympijský klub v Banskej Bystrici patrí medzi najstaršie spomedzi 18 regionálnych olympijských klubov na Slovensku – otvorili ho v júli 1993. Pätnásť rokov stál na jeho čele bývalý veliteľ Armádného športového klubu Dukla Banská Bystrica Ivan Čierny, ktorý sa na slávnostnom akte prihovril prítomným ako čestný predseda OK a zároveň predseda Združenia olympijských klubov SR. Pripomenul, že po jeho odchode z veliteľskej funkcie nové vedenie Dukly utlmilo činnosť olympijského klubu, ktorý vtedy zároveň prišiel o sálu, slúžiacu na spoločenské stretnutia členov a na akcie klubu. Vyslovil veľké poďakovanie Petrovi Korčokovi, ktorý bol riaditeľom VŠC DUKLA posledné dva roky (až donedávna) a z tejto pozície veľmi podporil znovuotvorenie klubovej sály.

Osobitnú atmosféru príjemnému stretnutiu dodalo úvodné vystúpenie známeho herca Juraja Sarvaša. Osemdesiatnik sa vyznal zo srdečného vzťahu k športu nielen v prípade seba, ale aj množstva svojich dávnych hereckých kolegov. Slovom básnika Milana Rúfusa

sa poťažoval, že „na ľudí sa zabúda“ a zmienil viacero niekdajších skvelých športových osobností, o ktoré médiá dnes takmer nezavadia. Keď potom predniesol slávnu Coubertinovu „Ódu na šport“, pohladil dušu všetkých prítomných slovami. A ešte to zduploval slovami, že toto skvelé dielo by malo byť dostupné vo všetkých slovenských školách.

Predseda OK Banská Bystrica a olympionik v atletike zo Soulu 1988 Martin Vrábel zdôraznil, že olympijský klub v meste pod Urpínom sa môže oprieť o obrovskú športovú tradíciu (z regiónu okolo Banskej Bystrice pochádza napríklad vôbec prvý olympionik zo Slovenska Alojz Szokol, úspešný účastník OH 1896) a silu VŠC DUKLA. Konštatoval, že veľkou úlohou klubu je propagovať olympizmus a šport medzi mládežou i celou verejnosťou, ale jedným dychom aj upozorňovať na zhoršujúci sa stav mladej generácie. Vyslovil nádej, že novootvorená klubová miestnosť s púťavou výzdobou bude nielen miestom stretávania sa olympionikov, ale aj sieňou na prezentáciu úspechov i na vzdelávanie mládeže. Ocenil záslužnú prácu množstva učiteľov. Uviedol, že mesto Banská Bystrica bolo už dávno priekopníkom olympiády materských škôl, teraz je cieľom dosiahnuť v regióne podobný úspech aj s olympiádou základných škôl.

Prezident Slovenského olympijského výboru František Chmelár zdôraznil nostalgii chvíle, ktorú navodilo vystúpenie Juraja Sarvaša, ale aj fakt, že OK Banská Bystrica sa vracia do svojich niekdajších priestorov. Poďakoval sa doterajšiemu riaditeľovi VŠC DUKLA Petrovi Korčokovi, ktorý k tomu pootvoril dvere, i jeho nástupcovi Robertovi Leitlovi za to, že jeho rozhodnutie nespochybnil a dvere zase nezavrel. F. Chmelár za veľkú úlohu všetkých prítomných označil prilákanie mládeže naspäť k športu, na čom musia športové spolky pracovať spoločne so školami, klubmi a hlavne so samosprávami. Prítomnosť predstaviteľov mesta i kraja na tejto slávnosti označil za pozitívny signál a poďakoval sa za ňu. „Olympijské medaily majú význam len vtedy, keď majú patričnú odozvu v činnosti detí a mládeže,“ zdôraznil.

Súčasťou slávnostného aktu bolo aj odovzdanie vyznamenaní Slovenského olympijského výboru členom OK Banská Bystrica. Bronzový odznak SOV si z rúk prezidenta Františka Chmelára prevzal dlhoročný organizátor a propagátor športových podujatí v regióne Jozef Ivan, Medailu SOV bývalý popredný chodec Pavol Szikora a Ďakovný list SOV niekdajší dlhoročný tréner skokov na lyžiach Miroslav Martinák.

51. titul mistrů v historii

Text a foto: Ivana Roháčková

V sobotu 17. září 2011 pořádal historicky nejúspěšnější atletický oddíl Dukla Praha mistrovství republiky družstev. Atleti Dukly Praha po třech druhých místech šampionát vyhráli. Na domácí Julisce ukončili kralování AK Kroměříž z předchozích tří let, a to nejtěsnějším možným způsobem. Oba kluby měly na kontě 115 bodů, domácí celek ale vybojoval o jedno vítězství více (8:7) a získal 51. titul v historii.

Závod družstev zahájila starostka městské části Praha 6 Marie Kousalíková, předseda ČAS Libor Varhaník, předseda TJ Dukla Praha Jiří Šimice a ředitel ASC DUKLA Jaroslav Příščák. Následně vystoupil Čestný strážce AČR, která předvedla ukázky cvičení s puškami na rockovou hudbu zaujalo svým netradičním pojetím všechny přítomné a dobře je nazařavilo na sportovní souboje.

Atleti Dukly a Kroměříže spolu sváděli po celý den velmi vyrovnaný souboj a po poslední disciplíně štafety 4x 400 m dosáhli totožného bodového zisku. O republikovém mistru tak muselo rozhodovat až pomocné kritérium, tedy počet dílčích vítězství v jednotlivých disciplínách. K návratu na trůn Dukle přispěli osmi výhrami sprintér Pavel Maslák (20,66 s na dvoustovce – za českým rekordem zaostal pouhých šest setin), výškař Jaroslav Bába (225 cm), tyčkař Jan Kudlíčka (550 cm), oštěpař Jakub Vadlejš (74,19 m), dálkař Štěpán Wagner (744 cm), kladivář Lukáš Melich (74,51 m), ve štafetách 4x 100 m Zich, Štastný, Maslák, Lichý a 4x 400 m Lichý, Maslák, Vaněk, Němeček. O celkovém prvenství družstva však

nerozhodovali jen ti, co vyhráli, ale také ti, co se postavili odvážně na start pro ně netypických disciplín. Uznání tak zaslouží určitě Richard Svoboda, který obětavě absolvoval závod v chůzi na 5 km a získal dva body, Adam Sebastian Helcelet to měl z víceboje k dlouhým překážkám přeci jenom blíže. Důležité byly i body těch, co nastoupili do více startů, jako Pavel Maslák, Tomáš Belada, Vašek Zich, Dan Němeček nebo Petr Lichý.

Týmová zápění v atletice mají dlouhou tradici. Základní systém ligové soutěže družstev začal psát svou historii v roce 1956. Atleti Dukly se mohou pochlubit sto procentní účastí stejně jako družstvo pražského Olympu, což je 56x. Co do počtu titulů je Dukla Praha jasný hegemón soutěže – 51x zvítězila, 5x odešla poražena (dvakrát Olympem – v roce 1986 a 1992 a v posledních třech ročnících pak Kroměříží).

Hvězdou mistrovství byla stříbrná medailistka z nedávného mistrovství světa duklačka Barbora Špotáková, která nastoupila do soutěže družstev žen v dresu mistrovského celku USK Praha a „svému“ týmu pomohla plným počtem bodů za vítězství v hodu oštěpem výkonem 62,94 m.

měr družstev

dukla banská bystrica

Miroslav Martinák, Pavol Szikora a Martin Vrábel

jubilanti armádního sportu

Všem bývalým i současným sportovcům, trenérům a funkcionářům, kteří se v tomto třetím čtvrtletí roku 2011 dožili nebo dožijí významného životního jubilea, srdečně gratulujeme a děkujeme za významný podíl na úspěších armádní sportovní reprezentace.

Ivan SATRAPA,
nar. 13. července 1946, házená

S házenou začal v pražském Orbisu, hráčskou kariéru spojil na 15 let s týmem Dukla Praha. Byl vynikajícím univerzálním hráčem, tvrdým obráncem a výborným střelcem, držitelem pěti titulů mistra Československa, dvakrát hrál finále Poháru mistrů evropských zemí (PMEZ).

Na svém kontě má 150 reprezentačních startů z let 1970 až 1977, jedenkrát hrál ve výběru světa. K jeho největším úspěchům patří stříbrná medaile s družstvem na LOH v Mnichově 1972 a sedmé místo z LOH v Montrealu 1976, sedmé z MS 1970, šesté z roku 1974 a třetí z roku 1977 ve skupině B. Po ukončení sportovní kariéry pracoval v ASC DUKLA na mezinárodním oddělení až do odchodu do důchodu na konci roku 2009.

Jako podplukovník byl v roce 1991 u vstupu Armády ČR do Mezinárodní rady vojenského sportu – CISM. V letech 1998–2004 byl předsedou Českého klubu olympioniků a člen VV ČOV v letech 1992–2004.

Zdeněk ZIEGLER, nar. 20. července 1926, kanoistika

Závodil za ÚDA a Duklu, na mistrovství světa 1954 vybojoval na C2 10 000 m s Jaroslavem Siegrem bronzovou medaili a v témže roce spolu vyhráli i závod deblkáno na světovém festivalu mládeže v Bukurešti.

Miroslav VRAŠTIL, nar. 31. července 1951, veslování

Od roku 1963 až 1984 se věnoval veslování, za tu dobu se 3× zúčastnil LOH, 9× MS a 2× ME. Získal stříbrnou medaili v osmiveslicích na otevřeném ME 1973 v Moskvě a ve dvojce bez kormidelníka na MS 1974 v Lucernu a mnoho finálových umístění nejhůře do 5. místa na MS. Po ukončení veslařské kariéry v pětadvaceti letech a překonání rakoviny se začal po deseti letech věnovat triatlonu. V roce 2007 absolvoval svůj první start na ironmanském závodě v Jižní Africe na 3. místě v kategorii 55–59 let. A téměř se šesti křížky na krku dokonce v roce 2010 překonal neoficiální světový rekord v počtu ironmanů za jeden rok – dvaadvacet!

Pavel GAJDOŠ, nar. 1. srpna 1936, sportovní gymnastika

S gymnastikou začínal pod vedením svého otce Jana na doma vyrobeném nářadí v Nižnej Jablonke (SR). Členem reprezentačního družstva se stal na sklonku studií na FTVS UK v Praze a zúčastnil se svého prvního MS v Moskvě 1958, kde s družstvem získal bronzovou medaili. Po ukončení vysokoškolského studia se stal členem Dukly Praha. V průběhu své gymnastické kariéry, kterou ukončil v roce 1968, se stal 14x mistrem republiky, zúčastnil se MS 1958 (3. místo družstvo), MS 1962 (3. místo družstvo), LOH 1960 v Římě (4. místo družstvo) a 1964 v Tokiu (6. místo družstvo). Po ukončení aktivní závodní činnosti působil jako trenér sportovní gymnastiky v Dukle Praha, později dlouhé roky pracoval na úseku zahraničních sportovních styků.

Karel KLEČKA, nar. 1. srpna 1936, sportovní gymnastika

Jako člen reprezentačního družstva získal dvě bronzové medaile na MS 1958 a 1962. V roce 1964 obsadil v družstvu 6. místo na LOH v Tokiu. Po ukončení sportovní kariéry pracoval jako vysokoškolský pedagog VO FTVS UK.

Vladimír NOVOTNÝ, nar. 2. srpna 1951, sportovní střelba

Vyučen autokarosářem, od roku 1994 pracuje jako prodejce zbraní v Bruntále. V dubnu 1994 se stal trenérem sportovní střelby v SSK Astra Bruntál, vedle toho získal licenci trenéra a rozhodčího II. třídy. V Dukle Plzeň je zaměstnán od května 2008 na poloviční úvazek jako trenér pistolářů Jindřicha Dubového a Martina Pecháčka, kteří již získali několik medailí na MEJ (Dubový ve vzduchové pistolí bronz na HMEJ 2009, bronz na HMEJ 2011 a spolu s Pecháčkem jsou haloví juniorští mistři Evropy 2009 a vicemistři na MEJ 2009 v družstvech).

Jaroslav CHROMEK, nar. 24. srpna 1941, parašutismus

V Dukle Prostějov skákal v letech 1963–1989, absolvoval 3 986 seskoků. Jako reprezentační trenér parašutismu působil 7 let a jeho svěřenci získali na šampionátech 13 medailí. V letech 1986–1989 pracoval v Dukle Olomouc, pak až do roku 2002 v Dukle Liberec.

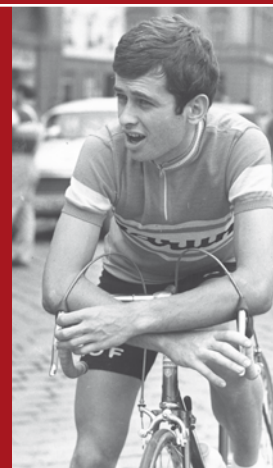
Josef FOJTÍK, nar. 28. srpna 1941, motorismus

Zúčastnil se 12× šestidení, od roku 1970–1974 jezdil MS. V letech 1971–74 byl člen Trophy teamu, získal stříbro na ME 1968, 1970 a 1972 v kubatuře 500 cm³.

Karel VÁVRA, nar. 28. srpna 1946, cyklistika

Bývalý cyklistický reprezentant a pozdější úspěšný trenér. K největším jeho sportovním úspěchům patří druhé místo v Závodě míru v roce 1968, kdy ho od vítězství dělilo šestnáct sekund. Za Duklu Brno závodil od roku 1963, v roce 1968 vyhrál závod Okolo Srbska. Po skončení aktivní kariéry vedl deset let společně s Pavlem Doleželem reprezentační tým silničářů a později byl trenérem Favoritu Brno, týmu JoKo a Dukly Brno.

Zdeněk DOLEŽAL, nar. 1. září 1921, krasobruslení

Krasobruslař Zdeněk Doležal bruslil se svojí partnerkou Věrou Suchánkovou v kategorii sportovních dvojic v ÚDA Praha. Spolu dosáhli značných úspěchů. V letech 1956–1958 vyhráli třikrát mistrovství Československa. Na ME v Budapešti 1955 obsadili 2. místo a v letech 1957–1958 vybojovali dvakrát po sobě dokonce zlatou medaili. V roce 1956 skončili na 8. místě na OH. Na mistrovství světa 1958 v Paříži získali 2. místo. Počátkem 60. let dvojice Suchánková-Doležal jako první na světě natrénovali a předvedli dnes všem známý prvek spirálu smrti.

Ladislav MOC, nar. 17. září 1931, atletika

Držitel 3 světových rekordů v chůzi na 50 km a 30 mil, od roku 1954 v armádním sportu (DA Jihlava, ÚDA a Dukla Praha, Dukla Lipník n/B.). Trenér Dukly B. Bystrice. Se sportem začal na vojně a jako kuchař se k závodní chůzi dostal vlastně čistou náhodou v roce 1952, když jeho rota musela nastoupit na start tehdy známého desetikilometrového pražského chodeckého závodu Maninský okruh. Vrcholem jeho sportovní kariéry byla účast na LOH v Římě 1960, kde obsadil 8. místo na 20 km v chůzi a jedenácté na trati 50 km. Za svou sportovní kariéru překonal Ladislav Moc čtyřikrát světový rekord, z toho dvakrát na trati 50 000 m (dráha) v roce 1955 a v následujícím roce 1956 výkonem 4:21:07,8 a dvakrát na trati 30 mil na dráze (4:12:03,4 z roku 1956) a třináct československých rekordů, z nichž traťový rekord na 50 km Praha–Poděbrady z roku 1957 v čase 4:12:18,2 vydržel plných dvacet let. Stal se desetkrát mistrem republiky (šestkrát na 50 km a čtyřikrát na 20 km). Po skončení sportovní kariéry se stal uznávaným mezinárodním rozhodčím a vynikajícím trenérem. Z jeho chodecké líhne v Dukle Banská Bystrica vzešly známé osobnosti čs. atletiky – Juraj Benčík, Pavel Blažek, Jozef Pribilinec, Roman Mrázek, Pavol Szikora a další.

Text: Ivana Roháčková
Foto: archiv ASC DUKLA

Václav PARUS, nar. 18. září 1926, motorismus

Za říditka sportovních motocyklů usel již koncem čtyřicátých let. Dlouhou dobu strávil jako člen družstva silničních jezdců – motoristů Dukly Praha. Stal se několikanásobným vítězem v soutěži šestidenní o mezinárodní trofej v letech 1956, 1958 a 1959, v družstvu silničářů Dukly byl několikrát mistr republiky. V padesátých a šedesátých letech minulého století byl továrním jezdce ČZ, pro kterou získal 6. místo ve stopětadvacítkách na slavné Tourist Trophy na ostrově Man, jež byla tehdy součástí mistrovství světa. Stále je aktivním motocyklovým závodníkem a i ve věku pětadesáti let stále podává obdivuhodné výkony na svém jednoválcovém ESU 500 OHC.

Václav DUDA, nar. 22. září 1941, házená

Rodák z plzeňské Košutky – jeden z nejlepších házenkářů Československa. V osmnácti odešel do pražské Dukly, kde už zůstal natrvalo. V reprezentaci byl od roku 1960 plných jedenáct let, odehrál přes osmdesát zápasů a vstřelil více než 250 gólů. Největší úspěchy: zlato z MS 1967 ve Švédsku (vyhlášen nejlepším střelcem šampionátu), stříbro z MS 1961 v Německu, bronz z MS 1964 v Praze, vítěz PMEZ 1963, několikanásobný mistr ligy, v roce 1968 si zahrál ve Výběru světa. Po skončení kariéry pracoval v Dukle nejdříve jako tajemník sportu, pak velitel vojáků základní služby a už jako penzista vedoucí stadionu Juliska.

Barvy Dukly hájil 44 let

Vizitka Ivana Satrapy je ozdobena jak nemalými sportovními úspěchy, tak i velice zajímavou činností po skončení jeho házenkářské kariéry. Mezi cennými trofejemi má i stříbrnou olympijskou medaili, dvakrát pomohl Dukle k úžasnému postupu až do finále Poháru mistrů evropských zemí a pětkrát k titulu mistra republiky, čtyřikrát poznal atmosféru mistrovství světa, na svém kontě má 150 startů za národní mužstvo a jeden ve výběru světa. Dres Dukly oblékal 15 sezon a dalších 29 let pracoval v různých pozicích v oddělení zahraničních sportovních styků v Armádním sportovním centru DUKLA. A protože 13. července oslavil 65. narozeniny, připomeňme si aspoň to nejzajímavější z jeho dosavadního života.

ivan satrapa

První házenkářské krůčky udělal ve Slovanu Praha Orbis. „Prošel jsem tam všemi kategoriemi od žáků až po dospělé. Ve výborné partě jsem tam sbíral cenné zkušenosti od devíti do devatenácti let, kdy jsem odešel na vojnu do Dukly Praha. Vše, co jsem se v tomto nuselském klubu naučil, byl výborný základ pro moji házenkářskou kariéru,“ vrací se ke svým začátkům.

Dvakrát ve finále Poháru mistrů

V roce 1966 se stal vojákem z povolání a zároveň i sportovním instruktorem armádního mužstva. Mezi nezapomenutelné události svého působení v Dukle řadí druhá místa v Poháru mistrů v letech 1967 a 1968. „Byl to obrovský úspěch, a protože špičková házená se hrála jen v Evropě, tak jsme se ve skutečnosti stali klubovými vicemistry světa. Měli jsme tehdy skvělý tým s Vichou, Trojanem, Marešem, Benešem a dalšími špičkovými házenkáři, kteří se v národním mužstvu významně podíleli v roce 1967 na zisku titulu mistra světa,“ zdůrazňuje Ivan.

S oběma finálovými soupeři přitom tehdy Dukla vybojovala zcela vyrovnané zápasy. „S německým mistrem Kumersbachem i Steaou Bukurešť jsme měli i na vítězství. S rumunským šampionem jsme dokonce celý zápas vedli a teprve chyby v závěrečných minutách nás připravily o senzační primát. V dalších letech se náš tým postupně omlazoval, zbyli v něm jen tři či čtyři zkušení házenkáři a zbytek tvořili vojáci základní služby,“ vzpomíná tento

vynikající univerzální hráč, zejména však tvrdý obránce a výborný střelec.

Stříbro z olympiády

Do programu olympijských her v roce 1972 v Mnichově se házená dostala po řadě dlouhých let. Československý tým neodjížděl s vysokými ambicemi, což potvrdil i rozpačitý začátek. Porážka s NDR a až v závěru zápasu zachráněná remíza s Islandem nevěstily nic dobrého. Vítězství nad Tunisem však přece jen znamenalo postup ze skupiny. „Nikdo nám proti výborným Švédům nevěřil, ale my je přehráli 15:12 a v semifinále jsme stejným skóre zdolali i Sovětský svaz, který jsme před tím čtyři roky neporazili. A tak jsme se víc než nečekaně probíjeli až do finále, v němž jsme podlehli skvělým Jugoslávčům. Nicméně stříbrná medaile byla obrovským překvapením a mimořádným úspěchem.

O čtyři roky později na OH v Montrealu odjíždělo čs. mužstvo po dlouhodobém soustředění v Nymburku výborně připraveno, ale na mnichovský triumf zdaleka nedosáhlo, skončilo až sedmé. „Rozhodla porážka s Polskem, které jsme v předchozích pěti střetnutích bez problémů porazili,“ přiznává po letech.

V reprezentačním dresu se objevil poprvé v roce 1970 na mistrovství světa ve Francii, kde tehdejší sedmé místo bylo pro sportovní veřejnost dost velkým zklamáním. „Čekalo se od nás víc, ale já nemám ze žádných světových šampionátů dobré pocity. V mužstvu docházelo k hráčským změnám a s nimi přicházely i fatální chyby, které nás srazily,“ objektivně přiznává tehdejší situaci.

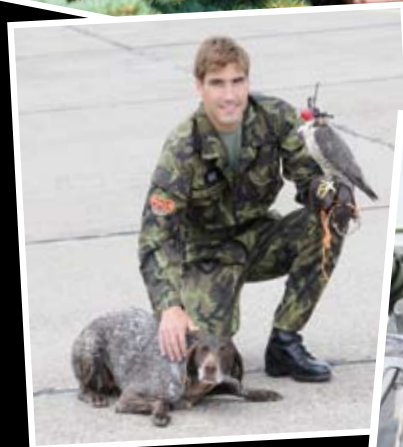
Léta po sportovní kariéře

Koncem roku 1979 měl Satrapa problémy s loktem, podrobil se operaci, a přestože se chtěl znovu vrátit na hřiště, tak ho začátkem dalšího roku definitivně zabrzdlila zlomenina palce na ruce. „Byl to psychický zlom, který znamenal konec mé sportovní kariéry. Jako absolvent obchodní akademie pro zahraniční obchod se znalostí francouzštiny a španělštiny jsem přijal zajímavou nabídku Dukly, která mě umožnila pracovat v oddělení zahraničních sportovních styků. Tyto přechody ze sportovního života jsou vždy dost komplikované, ale výborný kolektiv mě v mých začátcích pomáhal a nakonec jsem se na pět let stal i šéfem tohoto oddělení,“ vrací se do nedaleké minulosti. Aktivitou doslova hýřil. Deset let byl stálým zástupcem Armády ČR v Mezinárodní radě vojenského sportu se sídlem v Bruselu. Už v devadesátých letech byl členem výkonného výboru Českého olympijského výboru a po řadě dalších funkcí působí dnes v předsednictvu Českého klubu olympioniků, v Nadačním fondu pražských olympioniků a je členem Rady České televize.

„Armádě a tím i Dukle jsem zůstal věrný 44 let. Poslední dva roky mě už plně zaměstnává bohatá činnost mezi olympioniky. A v důchodovém věku si žiju spokojeně v domku s malou zahrádkou v Masečíně poblíž Štěchovic,“ uzavírá své malé ohlédnutí za dosavadním životem. |

DUKLA 2012

Fotografie Ivany Roháčkové z přípravy kalendáře na příští rok

D. MATTHIASSEL
ROM. IMP. S. AVG.
HVNG. BOH. REX. 2C
FF. ANO. MDCXIV

JAN ADOLPH